

FERNANDA MELČOR
SEZONA URAGANA

**NASLOV ORIGINALA
FERNANDA MELCHOR
TEMPORADA DE HURACANES**

**© 2017 FERNANDA MELCHOR; PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH
MICHAEL GAEB LITERARY AGENCY, BERLIN**

Izdavač:
Imprimatur d.o.o.
Miše Stupara 4
Banja Luka
info@imprimatur.ba

Za izdavača: Boris Maksimović

Lektura: Marija Pejić, Miloš Matić

Dizajn korica: Dragana Vasić

Grafička priprema: Sonja Lero Maksimović

Štampa: Markos Design & Print Studio

Za štampariju: Igor Jakovljević

Tiraž: 500

Godina: 2021.

ISBN: 978-99976-53-16-1

Štampanje ove knjige pomoglo je Ministarstvo prosvjete i kulture
Republike Srpske.

Fernanda
Melčor

SEZONA
URAGANA

Prevela:
Mihaela Šumić

Eriku

„I on je odbio ulogu
U toj nemarnoj komediji;
I on je ostao promijenjen
Potpuno se preobrazivši;
Stravična ljepotica je rođena.”

V. B. Jejts
„Vaskrs”, 1916.

„Neka od dešavanja o kojima
se ovdje priča su stvarna.
Svi likovi su izmišljeni.”

Horhe Ibarguengojtija
„Mrtve žene”

I

DO KANALA SU išli kroz procijep koji se izdizao iz rijeke, sve vrijeme noseći praćke i skupljajući oči toliko da su izgledale kao ušivene pred odsjajem podneva. Bilo ih je pet, a njihov vođa jedini je nosio kupaći kostim: crveni kostim koji kao da je izgarao u suhom grmlju niske trske. Ipak, bio je početak maja. Ostatak čete ga je pratio u gaćama, sva četvorica hodajući u blatnjavim čizmama i nazmjence noseći kantu s kamenčićima koje su tog istog jutra izvadili iz rijeke; sva četvorica mršteći se i odvažno hodajući, toliko neopisivo spremni da se žrtvuju da čak ni onaj najmanji nije mogao reći da ga je strah dok se krio iza svojih drugara; praćke već nategnute u njihovim rukama, kamenčić već duboko utisnut u kožno ležište, spreman da razbije prvo što mu se nađe na putu čim dobiju znak za napad; krikovi velike pitange, sve vrijeme skrivene u drveću iza njih, ili negdje u gomilama lišća koje su nasilno gurali u stranu, ili u brujanju kamenja koje je presijecalo vazduh pred njima, vreli povjetarac, ispunjen jakim zujanjem lešinara, koji su prkosili skoro potpuno bijelom nebu, i vrelom kugom koja je bila gora od šake pijeska bačene u lice i smrad

od kojeg bi najradije pljunuo samo da ga ne moraš unijeti u svoju unutrašnjost, lako su brisali želju za nastavkom puta.

Ali vođa je rukom pokazao na rub kanjona i svi su se spustili na sve četiri gazeći preko suhe trave, sva petorica zbijeni toliko da su izgledali kao jedno, sva petorica, okruženi zelenim muhama, ustuknuli su na trenutak, napokon su vidjeli šta je virilo iz žute pjene na površini vode: istrunulo lice mrtvaca plutalo je među trskom i plastičnim kesama koje je vjetar donio s obližnje ceste, izgledalo je kao tamna maska koja je bubrila u leglu crnih zmija – i smiješilo se.

II

ZVALI SU JE Vještica, kao i njenu majku: Mala Vještica kad je starica pokrenula biznis liječenja, proricanja i kletvi, a samo Vještica kad je već ostala sama, nakon uragana i nakon klizišta. Čak i da je imala drugo ime, napisano na papiru koji su progri- zli i vrijeme i crvi, vjerovatno skrivenom u nekom od ormarića u koji je starica trpala vreće i prljave krpe, vlasi kose, kosti i ostatke hrane, ako je ikad imala ime i prezime kao i ostatak ljudi u selu, to niko nije znao, čak ni žene koje su ih posjećivale svakog petka nikad nisu čule da je ova zove drugim imenom. Uvijek je bilo „ti, ljenjivice” ili „ti, kravo” ili „ti, đavolja kurvo” kad je željela da Malu spusti na zemlju, da ode u svoju sobu, da učuti ili čučti pod stolom, bude mirna i prestane slušati gundanje žena, njihovo cviljenje, kojim bi začinile priču o svojoj nesreći, o raznoraznim tegobama, neprospavanim noćima, snovima u kojima su im se prikazivali mrtvi rođaci, svađama s onima koji su još živi i novcu, skoro uvijek se radilo o novcu, ali i o muževima i onim kurvama na ulici i „ne znam kako i zašto me uvijek ostave baš onda kad se najviše nadam”, plakale su, „i čemu to sve”, stenjale su,

možda bi im bilo bolje da su odmah umrle nego da neko sazna da su ikad postojale, šalom bi brisale lice, svakako su se njime pokrivala po izlasku iz Vještice kuhinje, jer žena nikad ne može znati šta će se pričati, zna se kakve su tračare ljudi u selu, rekli bi da ide kod Vještice zbog osвете, ili da baci kakvu kletvu na onu što joj salijeće muža, ili ko zna kakve druge laži, a ona je samo išla po lijek za probavu za jebenog klinca koji je sam pojeo kilogram krompira ili po čaj protiv umora ili mast za trbušne smetnje, a možda je samo išla da sjedi u toj kuhinji i oslobodi se tereta u grudima, oslobodi se svoje patnje i boli koja je beznadno lebdjela kroz tihe vapaje. Jer Vještica je slušala i Vještica se, sasvim jasno, ničeg nije plašila, čak se pričalo da je ubila sopstvenog muža, ni manje ni više nego jebenog Manola Kondea, i to zbog novca, zbog novca i kuće i starčeve zemlje, stotinjak hektara njive i krava koje mu je ostavio otac, od onog što je ostalo nakon što ih je jednu po jednu prodao šefu Sindikata kako nikad više ne bi morao raditi, kako bi živio od najmova i tajnih poslova; bijaše poveliko to imanje, toliko veliko da je, nakon što je don Manolo umro, ostalo dosta prostora za dobru zaradu, toliku da su se starčevi sinovi – dva već odrasla klinca koje je Manolo dobio sa svojom zakonitom ženom tamo u Montijel Sosi – niotkud stvorili u selu čim su čuli vijest: „iznenadni infarkt”, to im je rekao doktor iz Vilje kad su momci došli u tu kuću zatrapanu trskom u kojoj je ležalo njegovo mrtvo tijelo, i baš tamo i pred čitavim svijetom rekli su Vještici da se već naredni dan gubi iz kuće i sela, kako je luda ako

misli da će dozvoliti jednoj kurvi da zadrži bogatstvo njihovog oca: zemlju, kuću, tu kuću koja je i nakon svih tih godina bila obavijena mrakom, velika i zlokobna kao snovi don Manola, sa velikim stepenicama i stubištem punim gipsanih anđela i visokim plafonima u kojima su se gnijezdili slijepi miševi i novcem koji je navodno sakriven negdje u toj kući, pun kurac stotki koje je don Manolo naslijedio od svog oca i koje nikad nije stavio u banku, i dijamant – dijamantni prsten koji niko nikad nije vidio, čak ni sinovi, ali pričalo se da ima toliki kamen da čak izgleda lažno, posebna relikvija koja je pripadala babi don Manola, gospođi Ćusiti Viljagarbosi de los Monteros de Konde, relikvija koja je na pravdi i Boga i zakona pripadala majci momaka, zakonitoj ženi don Manola, pred Bogom i pred ljudima, a ne koristoljubivoj zmiji i ubici kakva je Vještica, koja je umislila da je neka gospođa, a nije ništa više nego jedna obična drolja koju je don Manolo izvukao iz ko zna kakve rupe u šumi kako bi zadovoljio najniže potrebe svoje jednolične samoće. U svakom slučaju, loša žena jer je ko zna kako – možda se vodeći savjetima samog đavola kako su neki mislili – saznala za neko bilje koje raste na brdu, skoro na samom vrhu, među starim ruševinama koje su – bar prema onom što su rekli ovi iz Vlade – zapravo bile stari grobovi onih koji su nekad davno naseljavali ovo područje, onih koji su ovdje došli prvi, čak prije „gachupína”,* koji su iz svojih čamaca vidjeli sve ovo i rekli: „Čovječe, ove zemlje i sve ovo od sada pripada nama i Kraljevini

* Gachupín (gačupin), špan. – španski doseljenici koji su živjeli među domorodačkim stanovništvom.

Kastilji”, a ono malo domorodaca što je ostalo moralo se skloniti prema planini i izgubiti sve, pa i kamenje sa svojih hramova, koji su ostali sahranjeni negdje ispod brda kad je tuda prošao uragan sedamdeset osme, kad su se pokrenula klizišta, lavina blata je sahranila više od stotinu stanovnika La Matose i upravo među tim ruševinama pričalo se da raste bilje koje je Vještica kuhala da od njega napravi otrov bez okusa i mirisa i koji ne ostavlja nikakav trag, jer čak je i doktor iz Vilje rekao da je don Manolo umro od infarkta, ali njegovi tvrdoglavi sinovi tvrdili su da je otrovan, kasnije su ljudi krivili Vješticu i za smrt don Manolovih sinova, jer istog tog dana kad je sahranjen pokupila ih je smrt na cesti dok su na čelu povorke išli prema groblju u Vilji, nasmrt ih je smrvio tovar željeza koji je ispao iz kamiona ispred njih, čisto željezo umrljano krvlju moglo se vidjeti na fotografijama u dnevnom listu objavljenom narednog dana, što je čudno jer niko nikad nije uspio objasniti kako se ta nesreća mogla dogoditi, kako su se šipke mogle otpustiti i kako je sve projurilo kroz vjetrobransko staklo ostavljajući čitav taj smrtonosni niz iza sebe. Nije trebalo proći mnogo vremena da svi počnu pričati da je Vještica kriva, da ih je Vještica proklela kako ne bi izgubila kuću i zemlju, ta loša i zla žena, mora da je prodala dušu đavolu u zamjenu za moći, baš tad nekad se Vještica zatvorila u kuću i nikad više nije izlazila, ni danju ni noću, možda zbog straha od osvete Kondeovih, a možda jer je nešto krila, neku tajnu od koje se nije željela odvojiti, nešto u toj kući je stalno moralo biti pod njenim nadzorom,

postala je mršava i blijeda i svi su se plašili da je pogledaju u oči jer je izgledala kao da je potpuno poludjela, žene iz sela bile su te koje su joj donosile hranu, a zauzvrat su tražile da im pomogne, da im spremi svoje lijekove, bučkuriše koje je Vještica kuhala od bilja koje je sama sadila u vrtu ili od onog po koje je žene slala na brdo – bar dok je brdo još postojalo. U to vrijeme ljudi su počeli viđati leteću zvijer koja je noćima uhodila muškarce dok su se vraćali kući preko staza koje su spajale sela – zvijer puštenih kandži kako bi ih povrijedila ili odvušla u pakao, oči zvijeri isijavale su nekom užasnom vatrom; tad se, isto tako, počelo pričati o kipu koji Vještica krije u nekoj od soba u toj kući, sigurno na gornjem spratu, na koji niko nije smio ići, čak ni žene koje su je obilazile, pričalo se da tamo ide da se jebe s njim, s tim kipom koji je bio otjelovljenje samog đavola – koji je imao dugačak i debeo ud koji je izgledao kao ljudska ruka koja drži nož, ogroman kurac s kojim je Vještica provodila svaku noć, zbog toga se pričalo da joj ne fali njen muž i, uistinu, nakon don Manolove smrti nije upoznala nijednog muškarca, sama je pričala da joj to ne pada na pamet, da su svi muškarci pijanice i šupci, odbojni i cmizdravi psi, odvratne svinje, i da bi radije bila mrtva nego pustila da joj te mudonje ulaze u kuću i da su one – žene iz sela – glupače jer ih trpe, oči bi joj naglo zasjale dok im je to govorila i na trenutak bi opet bila lijepa, tako razbarušene kose i obraza rumenih od privremenog uzbuđenja, a žene iz sela bi se krstile jer su je tad mogle zamisliti голу kako jaše đavola i guši se od njegovog oštrog, grotesknog

kurca, njegova sperma joj teče niz butine, crvena kao lava ili zelena i gusta kao njeni bučkuriši koji su ključali u loncu i koje im je Vještica davala da piju na kašiku da se riješe svojih tegoba, ili crna kao katran, kao velike zjenice i razbarušena kosa bića koje su jednog dana otkrile pod kuhinjskim stolom kako se čvrsto drži za Vještičinu suknju, tako nije-mog i zaostalog da su se mnoge žene u tišini molile da ne poživi dugo, da ne pati; to isto biće ih je nakon nekog vremena iznenadilo sjedeći prekrštenih nogu na stepenicama, sa otvorenom knjigom u krilu, njegove usne su u tišini oblikovale riječi koje su njegove crne oči čitale i u samo par sati selom se proširila vijest koja je isti dan stigla i do Vilje, a to je da je Vještičina kći još živa, što je čudno jer čak je i kopilad koju su s vremena na vrijeme rađale životinje – koze ili petonoge ili dvoglave kokoši – umirala tek nekoliko dana nakon rođenja, umjesto toga Vještičino dijete, Mala, kako su je od tada pa nadalje zvali – to dijete rođeno pod velom tajne i sramote – svakim danom je raslo sve veće i sve snažnije i ubrzo je moglo uraditi sve što bi mu majka zadala: posjeći drva, donijeti vodu iz bunara i pješke otići do pijace u Vilji, trinaest kilometara u jednom i trinaest i po kilometara u drugom smjeru, sve sa kesama i kutijama, a da nijednom ne stane odmoriti, pogotovo da ne skrene s puta ili se ode igrati s djevojčicama iz sela, jer svakako joj se nijedna ne bi usudila prići, nisu joj se čak ni smijale – njenoj neurednoj i zapetljanoj kosi i njenoj pocijepanoj, iznošenoj odjeći i njenim velikim bosim stopalima – tako visoka i mlitava, zračila je kao dječak, a bila je

pametnija od svakog, jer ubrzo se saznalo da je Mala vodila evidenciju o računima i potrošnji i ona je raspravljala o cijeni najma sa ljudima iz Sindikata, koji su sve vrijeme pomno motrili tu zemlju i čekali da Vještice naprave nekakav propust, pa da im je oduzmu svojim zakonskim trikovima iskorištavajući činjenicu da nikad nije postojao nijedan dokument i da nije postojao muškarac koji bi ih branio, iako im to nije bilo potrebno jer je Mala, ko zna kako, naučila kako upravljati novcem i bila je tako kurčevita da se jednom čak pojavila u kuhinji i podigla cijenu usluga jer Stara – koja još tad nije izgledala kao da joj je četrdeset već kao da joj je šezdeset, sve sa borama i sijedom kosom i mlohavom kožom – počinjala se već gubiti i zaboravljala je naplatiti usluge ili je bila zadovoljna bilo čime što su joj žene ostavljale: šećernim blokom, četvrtinom kilograma suhih leblebija, vrećicom već propalog limuna ili piletom iz kojeg migolje crvi: jebeš li ga, Mala Vještica je odlučila povećati cijene i jedan dan se pojavila u kuhinji i svojim hrapavim glasom koji nije navikao da ispušta bilo kakav značajan zvuk rekla je da pokloni koje žene ostavljaju nisu dovoljni da pokriju cijene usluga i da stvari više ne mogu tako funkcionisati i da će od tada pa nadalje biti određene cijene na osnovu narudžbe, na osnovu sredstava koje majka mora koristiti i vrste magije koja je potrebna za ispunjenje zadatka, jer nije isto liječenje hemoroida i bacanje kletve kako bi se potpuni stranac zaljubio u neku od njih, ili omogućavanje razgovora s nečijom mrtvom majkom kako bi saznale je li im ova oprostila što su je

napustile kad je bila živa, je l' tako? Od toga dana pa nadalje stvari će se promijeniti i mnogima od njih se to nije svidjelo, pa su odlučile da neće dolaziti svakog petka, a kad im bude loše, odlaziće kod onog čovjeka iz Palogaćoa koji je navodno bio uspješniji od Vještice, jer kod njega su dolazili i ljudi iz glavnog grada, poznati ljudi s televizije, fudbaleri, političari za vrijeme kampanje. Ipak, bio je poskup, a kako većina žena nije imala novca ni za autobus do Palogaćoa, rekle su Maloj: „Pa jebiga onda, kako ćemo, šta ćemo sad?“, jer one su nosile šta su mogle i šta će sad biti poslije toga, i Mala im je pokazala svoje velike zube i rekla im da ne brinu, da ako ne mogu platiti sve odmah, bar ostave nekakav avans, kao na primjer naušnice koje je jedna od njih nosila taj dan ili dječji lančić ili već pripremljen janjeći „tamales“ ili lonac za kafu, radio, bicikl – bilo šta – i ako bi zakasnile s plaćanjem, svakako će morati platiti u kešu i jednog dana će im povećati cijenu, trideset pet posto na dotadašnji iznos ili još više cijene usluga, i svi u selu su počeli pričati da je u to sve sam đavo upleo svoje prste jer niko nikad nije vidio tako mudru djevojku i ko zna otkud joj sve te ideje; već se pričalo po kafanama da je to sve s cijena krađa, da toj jebenoj Starici neko treba pokazati gdje joj je mjesto i natjerati je da odgovara pred vlastima, pred policijom, treba da je strpaju u zatvor jer je zlostavljačica i jer misli da može iskoristavati ljude iz La Matose i obližnjih rančeva, ali na kraju niko ništa nije uradio u vezi s tim, jer kome se da davati novac u zamjenu za mizerne tričarije, ali prije svega, istina je da im se niko nije želio približiti

jer su ih se nasmrt plašili. Čak su i muškarci iz sela izbjegavali noću šetati kraj te kuće, svi su znali za zvukove koji su iz nje dopirali – vrisци i jadikovke koji su se mogli čuti s puta, isti oni za koje je narod mislio da su zvukovi dvije vještice koje se jebu sa đavolom iako su drugi bili ubijeđeni da je to samo Stara Vještica prolupala jer tad se već nije mogla sjetiti većine ljudi i svako malo je padala u trans i svi su pričali da je to Bog kažnjava za njene grijehe i prljavštinu, pogotovo zbog toga što je rodila tu nasljednicu Sotone, Vještica bi se time hvalila, kad bi se žene usudile pitati je ko je otac Male – misterija koja nikom nije bila jasna jer niko nije znao kad je Mala rođena; don Manolo, to stoji, već dugo je bio mrtav, niko nije znao je li ikad imala muža, nije izlazila iz kuće ni išla na igranke i ono što ih je zapravo zanimalo jeste je li joj neki od njihovih muževa napravio to grozno dijete i zato bi se naježile kad bi ih Vještica pogledala s kiselim osmijehom na licu i rekla im da je Mala kći samog đavola – kad bi je neko pogledao i uporedio sa đavolom kojeg svladava arhangel Mihail na jednoj od slika u crkvi u Vilji, mogao bi zaključiti samo da su identični, pogotovo u očima i obrvama – žene bi se opet krstile, nekad su čak sanjale da ih đavo uhodi sa svojim kurcem spremnim da im napravi dijete i budile bi se sa suzama u očima, bolovima u međunožju i trbuhu i odmah bi trčale ocu Kastu, koji bi ih kritikovao jer vjeruju u vračanje; jer bilo je i ljudi koji su se smijali svim tim tračevima, ljudi koji su govorili da je Stara samo luda i da je Malu sigurno ukrala s nekog od rančeva, a bilo je i onih koji su vjerovali

Sarahuani kad je po stare dane pričala da su jednu noć u njenu kafanu upali neki momci koji nisu iz La Matose – a vjerovatno ni iz Vilje jer nisu pričali kao da su iz tog podneblja – i da su se tako pijani počeli hvaliti kako su došli da se obračunaju sa nekom staricom iz La Matose, onom koja je ubila svog muža i koja im je izgledala kao vještica, tad je Sarahuana prestala slušati, a oni su nastavili pričati kako su joj upali u kuću i pretukli je da bude mirna, da je svaki od njih može izjebati, jer bila ona vještica ili ne, starica je bila dobra pička, ali baš dobra i sviđjelo se to njoj, znali su to po načinu na koji se vrpoljila i skičala dok su je jebali, „sve žene u toj jebenoj jadnoj selendri su kurve”, tako su pričali, ali znala je Sarahuana da će se neko uvijek naći uvrijeđenim kad drugi kažu da je La Matosa jedna selendra, da će to ljudima ići na kurac i ubrzo su svi onako muški nasrnuli na te klince, ali na kraju ipak niko nije izvadio nož, možda jer su ih prebrzo svladali, možda jer je bilo previše vruće da se tako ozbiljno reaguje na uvredu, a nije bilo ni žena u Sarahuani koje bi mogli impresionirati, čak ni onih žgoljavih koje su dolazile iz priobalnih ćumeza i nudile se u zamjenu za pivo, baš nijedna, samo oni i Sara, koju je većina smatrala jednom od njih i to od onih tamnopotih, s lažnim brkovima, koji su u ruci držali flašu piva hladeći se pod cvrčanjem plafonskog ventilatora koji je pucketao u izmaglici koju su stvarala njihova tijela i uz radio kraj svijeeće s kojeg grmi „za-ca-ti-to pal conejo, tiernito-verde voy a cortar”, odmah pod slikom Martina Kabaljera, „pa llevarle al conejito”, pored njega je aloja umočena u svetu

vodu, „que ya-empieza desesperar, sí señor, cómo no”, pa i rakija od trske, to da ih odvraća od zavisti, tako im je bar objašnjavala Vještica, da zlo otjera u smjeru onog koji to zaslužuje. Zbog toga je na njenom kuhinjskom stolu, nasred tanjira punog soli, uvijek bila crvena jabuka probodena nožem, a kraj nje bijeli karanfil, koji su žene koje bi uranile petkom nalazile već osušene i uvenule, požutjele od loših vibracija koje su one same ostavljale u toj kući, vrsta negativne struje koja je prolazila kroz njih u trenucima slabosti i nesreće, a koju je Vještica znala kako istjerati iz njih svojim lijekovima, gustom ali nevidljivom parom, koja je ostajala lebdjeti u ustajalom vazduhu te zaključane kuće, jer niko nije znao tačno kad se Stara počela plašiti prozora, ali kad je Mala već trčkarala uokolo, od dnevnog boravka pa sve do druge strane kuhinje, Stara je već zabarikadirala sve prozore s cementnim blokovima i šipkama i bodljikavom žicom, pa čak i ulazna vrata od skoro potpuno crnog hrasta kroz koja su iznijeli kovčeg don Manola da ga odnesu i sahrane u Vilju – i njih je pokrila ciglom i drvima tako da se nikako ne mogu otvoriti, ali ipak nije pokrila vrata koja vode u kuhinju jer Mala je morala nekako otići po vodu ili u baštu i obaviti sve što treba, a budući da je nije mogla zaključati, Vještica je tražila da se na vrata stave rešetke deblje od onih u ćelijama u zatvoru u Vilji – ili je to tako shvatio kovač koji je to pravio – bila su zaključana katancem veličine ljudske šake čiji je ključ Stara nosila u džepu prsluka, tik iznad lijeve sise. Žene iz sela sve češće su nailazile na zatvorena vrata, a

budući da se nisu usuđivale dodirnuti ih, ostajale su ispred čekajući da čuju povike i psovanje, vrisku i buku koju bi Stara pokrenula bacajući namještaj na zidove ili pod – bar sudeći po buci koja je dopirala iz popločanog dijela kuće dok bi se Mala – tako je bar pričala djevojkama na ulici nekoliko godina kasnije – sklupčala i skrila ispod stola držeći nož, kao kad je bila dijete i kad se čitavo selo nadalo i čak molilo za njenu smrt, kako ne bi patila, jer prije ili kasnije đavo će sići na zemlju i tražiti da je uzme sebi i zemlja će se podijeliti na dva dijela i Vještice će pasti u ponor, pravo u jezero paklene vatre, u pakleni oganj, jedna zbog toga što je đavolja kći, a druga zbog svih zločina koje je počinila svojim vraćanjem: što je otrovala don Manola i proklela njegove sinove da umru u onoj nesreći, što je sjebala muškost ljudi u selu i onesposobila ih svojim vraćanjem i mutnim poslovima, a pogotovo što je u matericama žena uništavala plod koji je topila nekim otrovom što je spremala onima koje su to tražile i čiji je recept Mala naslijedila prije nego što je ova umrla, kad su bile zatvorene u kući za vrijeme onih klizišta iz sedamdeset osme, kad je uragan bjesnio obalom, a glasne munje ispunile nebo vodom plaveći polja i uništavajući sve pred sobom, utapajući životinje koje – ošamućene vjetrom i grmljavinom – nisu mogle na vrijeme pobjeći iz brloga, pa čak i djecu koju niko nije uspio povući sa sobom kad se brdo prepolovilo i sručilo ka dolje uz huku kamenja i čupanje hrastova i lavinu crnog blata koja je sve pomela dok se nije prelila preko obale i tri četvrtine sela pretvorila u groblje pred

crvenim i uplakanim očima onih koji su preživjeli samo zato što su na vrijeme zgrabili grane manga kad je voda bijesno udarala po zemlji i tu su ostali danima grleći flaše alkohola sve dok vojnici nisu došli i odvukli ih na brodove, onda kad je uragan iščezao između planina i kad je sunce opet zasjalo kroz olovne oblake, a zemlja se počela oporavljati; a ljudi su – potpuno mokri, s mesom prekrivenim lišajevima koji su ličili na koralje, sa svojim životinjama i djecom koju su vukli na leđima – pohrlili prema Viljagarbosi u potrazi za utočištem, tamo gdje bi ih vlast poslala: prizemlje opštinske zgrade, crkveni atrijum, pa čak i u škole, nastava je zaustavljena na nekoliko sedmica kako bi mogli primiti sve ljude s njihovim drangulijama i žalopojkama i spisikovima mrtvih i nestalih, među kojima su računali i Vješticu i njenu demonsku kćer jer ih niko nije išao obići poslije uragana. Prošlo je nekoliko sedmica kad se Mala najednom pojavila na ulicama Vilje sva obučena u crno – crne čarape na nogama, crna košulja dugih rukava, crna suknja i crne cipele i crni veo koji je zakačila za punđu u koju je skupila svoju dugu i tamnu kosu – bio je to prizor koji je sve prestravio, nisu znali da li da je se plaše ili da joj se smiju, izgledala je toliko smiješno, na vrućini od koje je ključao mozak ta lujka je obukla sve crno, mora da je luda, kao da se klovnovski pokušavala uklopiti u družinu transvestita koji su se svake godine pojavljivali na karnevalu u Vilji, mada niko joj se nije usudio smijati u lice, mnogi su tih dana izgubili svoje najmilije, a kad su je vidjeli kako umorno hoda u toj odjeći sve vrijeme vukući noge,

pretpostavili su da je ona druga umrla, Stara Vještica, njen odlazak s ovog svijeta – vjerovatno ostavši pod blatom koje je progutalo pola sela – bio je ružna smrt koja se ljudima ipak činila previše dobroćudnom kaznom za grešan i bezbožnički život kakav je Vještica vodila, a niko, pa ni žene koje su dolazile do nje svakog petka, nije imao hrabrosti pitati Malu šta će sad biti s poslom, ko će biti zadužen za lijekove i kletve, i morale su proći godine da ljudi opet počnu dolaziti u tu kuću zatrpanu trskom, čitave godine tokom kojih je La Matosa kaskala u ponovnom naseljavanju i izgradnji koliba i šupa na kostima onih koji su pokopani u dnu brda, tuda su prolazili ljudi iz drugih dijelova zemlje, većinom privučeni izgradnjom nove ceste koja je prolazila kroz Vilju i spajala Puerto, glavni grad i novootkrivene izvore nafte na sjeveru. Tamo kod Palogaćoa izgrađene su vojarne, gostionice, menze, bordeli u koje su vozači, prolazni trgovci i nadničari svraćali da bi bar malo pobjegli od monotonije te ceste okružene trskom – kilometrima i kilometrima trske i livada koje su se nizale uz sami rub asfalta i protezale se od podnožja planine i strme morske obale kraj koje more uvijek bjesni; toliko grmlja prekrivenog vinovom lozom koja je brzo rasla u kišnim sezonama i prijetila da će progutati kuće i usjeve koje su ljudi imali u zalivu, a oni stoje pogrbljeno duž ceste, duž nasipa rijeke, između uzoranih površina, sa stopalima ukopanim u vrelu zemlju, prezauzeti i preponosni da bi obraćali pažnju na melanholične poglede koji dopiru negdje iz daleka, sa zemljanog puta, a tamo negdje utvara odjevena u

crno progoni usamljena mjesta sela, parcele na kojima su radile pridošlice, dječake spasene od gladovanja, sve već ćelave, sve tanke poput tanke užadi – mišići njihovih ruku, nogu i trbuha istanjeni su i smrvljeni od rada i jakog sunca, kao trkači u pohodu na platnenu loptu pred zalazak sunca, trčali su kao ljudi da vide koji će prvi stići do vode, koji će prvi skočiti u rijeku, koji će prvi naći novčić bačen negdje na obali, koji od njih će najdalje pljunuti dok sjede na drvetu amatea koje visi nad mirnom vodom – buka i smijeh, noge se njišu u savršenom skladu, ramena zalijepljena jedna za druga, leđa svijetla i tamna poput tamarindne jame ili kremasta poput slatkog od mlijeka ili nježne pulpe zrele „sapodille”. Koža im je boje cimeta, boje mahagonija koja ima ružičaste nijanse, mokra i živa koža koja je izdaleka, iza onog stabla udaljenog nekoliko metara od mjesta s kojeg ih je Vještica posmatrala, izgledala tako meka i čvrsta kao kiselo meso zelenog ploda, onog najsočnijeg, za koje se molila u tišini sve vrijeme prevrćući silu svoje žudnje u svojim prodornim, crnim očima, skrivena među grmljem i ukočena od tjeskobe, stajala je između parcela, sa vrećama koje su joj visile iz ruku, sa očima navlaženim ljepotom od sveg tog bujnog mesa, sa velom podignutim iznad glave kako bi ih bolje vidjela, bolje namirisala, kako bi lakše izmaštala uživanje u slanom mirisu koji su mladi muškarcu ostavljali iza sebe da pluta vazduhom ravnice, u povjetarcu koji bi se krajem godine pretvorio u dosadni vjetar od kojeg su šuštili i zviždali lišće i trska i rese na šeširima, pravljenim od palminog lišća, i krpe u bojama i plamen koji je

prolazio kroz polje trske zapljuskujući uvelo grmlje sve dok se ne pretvori u pepeo, vjetar koji bi krajem decembra poprimio miris izgorjele karamele i pjevao i zviždao sve vrijeme u pratnji kamiona koji pod oblačnim nebom idu ka šećerani, natovareni ogromnim snopovima crne trske. Kad su momci napokon sklonili mačetu a da je nisu oprali ni očistili, otrčali su na rub ceste da potroše novac koji su zaradili znojem i tanušnim vlaknima svojih iscrpljenih tijela i između flaša i flaša piva koje nije ni toplo ni hladno, već baš onako kako samo treba u starom Sarahuaninom frižideru, koji nad glavama zvecka zajedno uz jedno „tumpa, tumpa” meksičke kumbije, „y lo primero que pensamos, ya cayó”, okupljeni oko plastičnog stola, „sabrosa chiquitita, ya cayó”, pričali su o svim događajima od prošlih nekoliko sedmica i većina ih je priznala da su je vidjeli kako stoji u daljini, a jedan od njih je čak imao bliski susret s njom negdje na ulici, iako je nisu zvali Mala Vještica, već samo Vještica i zbog svoje mladosti i neinformisanosti pomiješali bi je sa Staricom i strašnim pričama koje su žene pričale kad su bile djeca: priče o La Lloroni, ženi koja je iz osvete ubila sve svoje potomstvo i čiji ju je hir na kraju prokleo da na Zemlji provede čitavu vječnost i plače za svojim grijehom pretvorena u taj užasni spektar bivanja, sa licem kobile i nogama dlakavog pauka; ili priča o Djevojci u bijelom, duhu koji se pojavi kad ne slušaš svoju babu ili izađeš vani kasno naveče da praviš sranja, a Djevojka u bijelom te prati, kad najmanje očekuješ, kaže tvoje ime i kad se okreneš, umreš od jeze kad vidiš njeno lice, koje

je zapravo lobanja – Vještica je njima bila kao ti duhovi i spektri, ali još zanimljivija jer je stvarna, osoba od krvi i mesa koja je hodala stazama pijace u Vilji, pozdravljala prodavačice, a ne ona sranja o duhovima koja su im servirale babe, majke i tetke, jebene stare tuke koje nisu željele da se ponašaš kao idiot pred drugima i praviš sranja i radiš ono što je zapravo zabavno, kao na primjer bježanje iz kuće po noći, prepadanje pijanaca i iskušavanje mladih kurvi. „Vještica malo sutra, toj kučki samo fali kurca”, rekao je jedan, „ako će mi ga Vještica popušiti, neka počne odavde”, rekao je drugi i uhvatio se za jaja; između šale, smijeha, uzdisanja, podrigivanja i udaranja o sto i opet smijeha koji je zvučao više kao vrisak, nije se mogao naći nijedan od njih koji nije pomislio kako sa svom tom zemljom i novcem koji krije negdje između sisa i u vrećama punim zlatnih kovanica Vještica može priuštiti ono što oni besplatno daju djevojkama iz sela i svim onima koje su izgubljeno lutale kraj ceste, zaslužile su, je l' tako? Ipak, nisu znali koji je bio onaj najhrabriji što se sa njom prvi poigrao, onaj koji je skupio hrabrost da pozdravi noć na putu do Vještičine kuće, dobro pazeći da ga niko ne vidi kako stoji pred kapijom i pred kuhinjskim vratima, koja su odjednom otkrila prisustvo visoke i mršave žene – sto ključeva koji zveckaju između njenih blijedih dlanova i madeža koji su na trenutke provirivali iz crnih rukava tunike koja je izgledala kao da lebdi u mraku. I onaj sjaj žara koji je grijao kotao jedva je bio vidljiv, iako je kuhinju ispunjavao umirujućom parom, koja je nekoliko dana ostala zaglavljena u

kosi dječaka koji su se nekako usudili da uđu u to sve s Vješticom, ili iz ambicije ili iz adrenalina, iz znatiželje ili potrebe i nagona da sklope pakt sa sjenkom koja ih je svaku noć čekala drhteći; odradili bi sve najbrže što su mogli, a onda bi istrčali na trotoar, pa kroz selo stigli do glavne ceste i vratili se nazad u sigurnost Sarahuane, gdje se novac koji im je ta utvara trpala u torbice i džepove konzumirao u mlakom pivu. „Ne moramo joj ni vidjeti lice”, govorio je jedan od njih u povratku, „kome se to da gledati”; nijedan nije morao ništa ni učiniti osim da se pridržavaju rukama i ližu ta usta koja su izgledala kao sjena koja se pojavljivala i naglo nestajala iza grube i prljave tkanine koja joj je pokrivala jedva uspravnu glavu, ono što se trebalo podići, podizalo se, mada nikad u potpunosti i na neki način bili su zahvalni isto onoliko koliko su bili zahvalni skoro potpunoj tišini u kojoj se sve to odvijalo, bez jauka i uzdisanja i ometanja ili bilo kakvih riječi, samo meso uz meso i pomalo sline u maglovitom mraku kuhinje ili prolazima ukrašenim golim slikama žena čije su papirne oči izgrebane i iskopane noktima. I kad je trač da je Vještica plaćala dospio do Vilje i rančeva s druge strane rijeke, stvorila se čitava povorka dječaka i muškaraca koji su se svađali oko toga koji će prvi ući na vrata te kuće, a ponekad bi sve to odradili na brzinu, u kamionima sa pojačanim radiom i gajbama piva koje su gurali kroz kuhinjska vrata i zatvarali se unutra i čula se muzika i vreve kao da su na kakvoj zabavi, na užas komšinica i ono malo pristojnih žena koje su ostale u selu, koje je tad već bilo prepuno kurvi za koje

niko ne zna odakle su došle, vjerovatno su bile privučene tragom novčanica koje su radnici i naftne cijevi ispumpavali na cesti, mršave djevojke s mnogo šminke koje su dozvoljavale da ih za cijenu jednog piva hvataju, pipkaju i čak im guraju prste u gaće dok plešu; debele djevojke koje su pod slomljenim ventilatorima izgledale kao podmazane puterom i koje nakon šest sati zabave nisu znale šta je više zamarajuće: jedan sat pušenja kurca muškarcu koji im je prišao ili pretvaranje da slušaju šta im on priča; djevojke veteranke koje su same plesale kad ih niko tamo nije vodio, tamo između zbijene zemljane staze – opijene zvukom kumbije i oštrinom trske, izgubljene u zaboravnom „tumpa, tumpa” ritmu; djevojke istrošene prije vremena – ko zna odakle ih je dovukao vjetar koji je petljao plastične vrećice u trsku; žene umorne od života, žene koje su ubrzo shvatile da više nisu za ponovno izmišljanje sebe za svakog muškarca kojeg upoznaju, koje su se već isprazno smijale, slomljenih zuba, kad god bi se sjetile svojih nekadašnjih iluzija, jedine koje bi se – zaintrigirane pričama i tračevima koje su babe iz sela pričale dok su prale odjeću na rijeci ili čekale da dođu na red za mlijeko – usudile otići posjetiti Vješticu zarobljenu u poljima trske i pokucati na vrata dok im se ludača obučena u crninu ne ukaže kroz poluotvorena vrata, i bile su jedine koje bi se usudile zamoliti je da im pomogne, da im spremi one svoje bučkuriše o kojima su žene iz sela stalno pričale, bučkuriše koji su im pomagali da ugrabe muškarce i u potpunosti ih izlude i one koji su ih uvijek odbijali i koji su se bavili brisanjem

uspomena i one koji su liječili bol i uništavali sjeme koje im je ta kopilad gurnula u materice prije nego što je pobjegla u svojim kamionima i one druge, još jače, koji su navodno oslobađali srca od želje za samoubistvom. Ukratko, bile su jedine kojima je Vještica željela besplatno pomoći, što je bilo odlično jer te djevojke nisu imale dovoljno novca ni za jedan obrok dnevno, mnoge nisu posjedovale baš ništa, pa ni peškire kojima su sa sebe brisale tjelesne tekućine koje su ostajale iza muškaraca koji su ih jebali, na kraju bi sve uradila za njih jer djevojke s ceste nije bilo sramota dolaziti do nje otkrivenih glava i stražnjica i glasova koji su kroz dim i teški vazduh vikali: „Vještice, Vještičice, otvori mi vrata, jadnice, opet sam nešto zasrala”, a Vještica bi se pojavila u svojoj crnoj tunici i velu koji na dnevnoj svjetlosti – u neurednoj kuhinji s prevrnutim kotlom i prljavim podom i poprskanoj osušenoj krvlju – nije mogao pokriti modrice i natečene kapke, kraste koje su joj razdvajale čupave obrve i usta; bile su jedine kojima bi Vještica pričala o svojim nevoljama, možda jer su one razumjele i na sopstvenoj koži osjetile porok muškaraca, čak su se zajedno i smijale i zbijale šale ne bi li se Vještica nasmijala, ne bi li zaboravila udarce i naglas rekla imena kretena koji su je tukli, koji su ulazili u njenu kuću i okretali je na stomak jer im se žurilo i jer su željeli novac, blago koje je Vještica navodno skrivala negdje u kući – zlatne kovanice i onaj prsten sa dijamantom koji je navodno veličine šake – iako im se Vještica klela da to nije istina, da ne postoji nikakvo blago, da ona živi od najma zemlje koja joj

je ostala, nekoliko parcela raspoređenih oko kuće gdje je Sindikat sijao šećernu trsku, i žene su znale da Vještica govori istinu jer bilo im je dovoljno da vide kako jadnica živi, u rupi punoj trulih kartonskih kutija, vreća smeća punih papira, krpa, klipića, kuglica paperja i prašine i praznih kartona mlijeka, samo jebeno smeće, jebeno sranje koje su zlostavljajući gazili i razbijali u pokušaju da otvore vrata koja su vodila ka gornjem spratu, sobi čija su vrata još od nestanka njene majke ostala zaključana iznutra kad je u jednom od svojih zabludnih napada iza njih stavila sav namještaj tako da ih je sila sedam uniformisanih muškaraca koji su bili desna ruka vlasti u Viljagarbosi, uključujući i stotinu trideset kilograma zapovjednika Rigorita, uspjela svladati tek onog dana kad se Vještičin leš pojavio u kanalu za navodnjavanje. „Prestrašno”, govorili su ljudi, jer kad su klinci pronašli tijelo, već je sve bilo podbulo i životinje su joj pojele oči i dio lica i izgledalo je kao da se jedna ludača osmjehivala, „prestrašno, sranje, baš sranje”, jer ona je u dubini duše bila baš dobra i svima im je pomagala i nije im ništa naplaćivala, niti im je išta tražila zauzvrat osim malo druženja; zato su se svi – od djevojaka koje su radile na cesti, do onih koje su radile u kantinama u Vilji – angažovali da skupe novac za sahranu koja priliči jednom i trulom Vještičinom tijelu, a onim kretenima iz Ministarstva u Vilji, jebeš svima mater jer su neljudi, nisu željeli ženama predati leš, prvo zato što je on bio dokaz zločina i što je istraga još uvijek bila u toku, a poslije zato što nisu imale papire kojima bi dokazale da su u srodstvu sa žrtvom i zato nisu

imale pravo preuzeti jebeno tijelo, „kakve seronje” – kakve papire uopšte da pokažu kad niko u selu nije znao ni kako se jадnica zvala; ni ona im nikad nije rekla svoje pravo ime, govorila bi kako ga nema, kako ju je majka uvijek zvala „kurvo, kučko, ljenjivice, kravo, jebena đavolja kurvo, trebala sam te ubiti prije nego što sam te rodila, trebala sam te baciti u rijeku, glupa kozo, glupa kučko”, bilo je jasno zašto im ništa nije rekla, pogotovo nakon ovog što su ovi kreteni uradili; jадna Vještica, jадna ludača, nadamo se da će bar uhvatiti idiota ili idiote koji su joj ovo uradili i da će im slomiti vratove.